

Срба МИТРОВИЋ

ТРИ ПЕСМЕ

СРЕЋА У НЕСРЕЋИ

Појео се смок,
Вино испило.
Чељад уђе,
Седне за сто,
Присмочи буде ли пшта,
Па крупније мрве покупи
И зрном соли и жилицом лука
Зачини.
Воде би се напио
На празно,
Но згрејану је, чорбу,
Цедиш кроз зубе.
Осмехујеш се незваном,
Е да је донео пшта.
А то те зову
Да звери на рупу идеш
О руву свом и круву,
На да се крвав врнеш
Буде ли среће.
Радоване,
Дедер ону о сиромашку
Што седам глава одрубн
Аждаји.

ЧАРИ ОЗЛОЈЕЂЕНОСТИ

Повадише ти зубе,
Нокте ипчупаше,
Руке свезаше,
Оборише те у грбаву постељу,
Али ти злост не могоше узети:
Псујеш са слинавог јастука,
Језиком муве тераш.
Заспао би, а не можеш

Од нагомилане злоће,
Зовеш неког да ти упушка леђа
Како би му уз нос прднуо.

Дочепаш се клозета,
Закључаш се
И јаучеш као недоклаво живинче,
Проклињеш бога и мајку,
Последњом снагом хоћеш
Самога себе да угупиш.
Неко ти купце на врата
Па ће добростиво:
»Стани-де Милораде,
Устук те разгромио
Од сваке болештине.
Лези-де, поврни се
У кротку своју судбину, Милораде!«
А неко дода:
»У ћутању је снага,
И зацељена рана«.
Зову те, светују, воле,
То кажу, ал ти
Опет исто:
Клетвама, псовкама, пујдањем
Благосиљаш обогљен свет.
Главом би да разбијеш
И само божје видело
И мрак туна под ћебетом
Што те на зло гризе.
Можда
Да зажмуриш, је ли?

ПОРТРЕ СЛЕДБЕНИКА

Шта си се смрзао?
Гледаш у празно празним погледом,
Празан стојиш, постамент ваздуху.
Коса ти гори,
Крила ти горе,
Реч ти замиче свака,
Кост у грлу свака.
Ни уздаха да ноћ призове,
Ни јаука да се раздани:
Расула се ноћ у дан,
Дан се сажео у ноћ.
Озеблим осмехом
Чупкаш брк где ти је лице било
И ведром безнађу биваш драг,
Изједначујући се с пределом
Амбиса.